

[Thisted Knudsen.]

ner, en forhøjelse, som efter vor opfattelse med hele den udvikling, der foregår, hvor man drager bort fra landkommunerne og samler sig i områder, i stationsbyer o. s. v., egentlig slet ikke er gennemtænkt på forsvarlig måde. Her må vi derfor tage afstand. Vi vil af principielle grunde ikke være med til en voldsom forøgelse af amtsskatterne. Vi vil egentlig helst have dem liggende, hvor de er i øjeblikket, og mange skulle endog nedsættes, det kan jeg godt føje til. Og altså går jeg ud fra, at den højtærede indenrigsminister også stiller sig venligt over for tankegangen på dette område.

Den tredje gruppe, vi har, er de såkaldte sognekommuner, og her giver man frit slag. Her bliver jo hverken det ene eller det andet loft eller gulv, og jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Ove Hansen siger: kommunalt selvstyre; jeg ved, at også den højtærede indenrigsminister med varme i stemmen, ikke sandt, vil sige: her er det kommunale selvstyre i renkultur. Det er vi ikke bange for, hvem er det her i denne sal, der egentlig er bange? Vi er ikke bange for det kommunale selvstyre; hvem i denne sal er det? Men det er et sagligt problem. Hvis vi havde rene landkommuner, eller hvis jordens fordeling i landkommunen var den samme som i købstaden, så var der såmænd ikke noget at risikere; den højtærede indenrigsminister kunne udmærket godt give frit slag i købstaden, han behøvede slet ikke at have nogen minimums-promise. Hvorfor skal vi ikke have kommunalt selvstyre i købstadskommunen? Det kan jeg ikke begribe et levende suk af. Men i landkommunen, skal man altså have frit slag. Problemet er — og det ved den højtærede indenrigsminister; man skal ikke knytte det til spørgsmålet om kommunalt selvstyre — at i mange af disse kommuner har vi landbrugsjorden som den dominerende, og så har vi anden jord, der benyttes til beboelse og anden virksomhed. Her vil der kunne opstå problemer; det har vi desværre oplevet. Da den siddende regering selv har foreslået at lægge loft over, hvad er så egentlig grunden? Det er, som vi havde påpeget, at der i disse blandede kommuner forelå skattemæssige urimeligheder.

Jeg har mange gange fra denne talerstol omtalt over for den daværende højtærede

indenrigsminister, at man her gjorde sig skyldig i en skæv behandling. Jeg vil ikke vige tilbage for at sige, at i visse kommuner, hvor landboerne måske var i mindretal, har man kunnet konstatere et misbrug.

Spørgsmålet er da, om man vil indføre den rigtige beskatningsform. Jeg personlig mener — og mit parti, venstre, er enig med mig i den tanke — at skal vi være fremsynede og nå frem til den rigtige beskatning af landbrugsjorden, så kræver det, at man frigør sig for den tankegang, som man bogstavelig talt har vadet rundt i, og erkender, hvordan problemet er.

Jeg vil — for at nå det sagligt rigtige — for sognekommunernes vedkommende dele jorden i to dele, i landbrugsjord og al anden jord. Hvis et stykke landbrugsjord er 200.000 kr. værd i grundværdi, vil jeg sige, at de 10 pct. af denne jord anvender landmanden til sin bolig, til sine bygninger og til sin have. Denne jord må han betale skat af på lige fod med andre, og den går ind i puljen: al anden jordanvendelse i kommunen. Men landbrugsjorden, der er produktionsmidlet, grundlaget for hele landbrugets eksistens, må vi skattemæssigt behandle på en anden måde og drage den ud af det almindelige, kommunale skattesystem. Jeg siger ikke, at der slet ikke skal betales skat af denne del af jorden, men regeringen har indrømmet, at den ikke er egnet til amtsskat.

Når nu vi skal i gang med en ordning på længere sigt, så vil det efter min opfattelse være rigtigt af den højtærede indenrigsminister at forstå de synspunkter, der ligger bag det, jeg her har sagt, for jeg tror, at hvis der er nogen forståelse og velvilje, så skal vi nok finde frem til en ordning, der virkelig er langsigtet, som også tager det hensyn til det kommunale selvstyre, som skal tages, og som også tager hensyn til den landbrugsjord, som man skal være meget forsigtig med at lade skatterne udpine alt for hårdt.

Det er de betragtninger, som vi fra venstres side principielt gør gældende. Det, vi gerne vil understrege ved denne lejlighed, er, at vi går ud fra, at ministeren vil undgå urimeligheder, som f. eks. at beskatte boligen urimeligt — det kan vurderingerne let medføre — og give frit slag over for